

Miglė Miliūnaitė, LKTI

Muzikos kūrinio ontologinis statusas platonizmo tradicijoje (Platonas ir šv. Augustinas)

Pranešime nagrinėjamas muzikos kūrinio ontologijos klausimas platoniškosios tradicijos kontekste. Oponuojama platonizmo poziciją atstovaujančių XX a. muzikos filosofų teiginiui, kad muzikos kūrinys turi amžiną ir nekintamą tipą ir egzistuoja atsietai nuo konkrečių kūrinio atlikimų. Remiantis A. Sverdiolo platoniškos choros, kaip trečiosios būties rūšies interpretacija ir šv. Augustino garsinės medžiagos samprata siekiama parodyti, kad, sekant platonizmo tradicija, apie muzikos kūrinį galima kalbėti tik įpavidalinus medžiagą. Pirmiausia pranešime pristatomi du svarbiausiais laikomi rekonstruotos Platono medžiagiškumo sampratos elementai ir aptariama jų sampyna su *eidais* bei jusliškai patiriamais buviniais. Vėliau, remiantis šv. Augustino giesmės ir jos medžiagos pavyzdžiu aptariama, kaip medžiaga yra pirmiau už garsinį buvinį. Pasitelkiant to paties autoriaus aiškinimą, kaip egzistuoja ritmai ir garsas, atitiktį trims Platono būties pradams bandoma išvelgti muzikos kontekste ir pagrįsti teiginį, kad muzikos kūrinys egzistuoja neatsiejamai nuo jo atlikimo.